

Yes! Weekend!' zegt Marloes als ze samen met Eveline de school uitloopt richting het fietsenhok. 'Zullen we weer eens naar de Mac gaan vanavond? Dat is volgens mij alweer een maand geleden of zo!' 'Mogen wij ook mee, stelletje veelvratens?' horen ze ineens achter zich. Het zijn Esther en Sara. 'Nou, ik denk dat jij drie keer zoveel gaat eten als ik, jij kan echt alles eten zonder dat je dik wordt', reageert Marloes een beetje jaloers tegen Esther.

Ineens wijst Sara naar de weg. 'Kijk daar gaat ze weer. Die refo's. Met hoeveel fietsen ze wel niet? Het lijken er wel honderd', zegt ze overdreven. 'En kijk eens hoe breed ze fietsen. Echt aso. Mag dat wel van hun God?' Marloes lacht en zegt: 'En wat dacht je van die rokken? Sommige zijn echt super kort! Je kunt er zo onder kijken, man. Ik snap echt niet dat zoiets wel mag. Waarom dragen ze überhaupt altijd rokken?' Marloes steekt haar armen in de lucht. 'Staat dat ook in de Bijbel of zo?' 'Nou mijn moeder zegt dat ze dat zelf verzonnen hebben en dat dat nergens staat', reageert Sara. Esther doet er nog een schepje bovenop. 'Hoor dan hoe luidruchtig ze zijn. En als ze thuiskomen zijn het weer brave jongens en meisjes. Volgens mij mogen ze echt niks thuis en op zondag al helemaal niet. Dan moeten ze eerst naar de kerk en daarna heel de dag met hun handen over elkaar zitten, want stel je voor dat je iets doet waar je plezier in hebt. Vreselijk!' Eveline zwijgt, maar Marloes stoot haar aan: 'Wat denk jij ervan Eveline?' Alle drie kijken ze haar aan. Ze haalt haar schouders op. 'Moeten ze toch zelf weten dat ze een rok dragen? En volgens mij valt de zondag best wel mee.' Sara fronst haar wenkbrauwen. 'Wat ben jij ineens meegaand met die refo's. Zit je er aan te denken om er zelf één te worden?' Alle drie moeten ze lachen. 'Nee joh, tuurlijk niet', reageert Eveline. Ze probeert mee te lachen. Ze moesten eens weten, denkt ze.

'Nou even serieus', zegt Marloes, 'wie gaat er mee naar de Mac, vanavond?' 'Ikkel!' zegt Sara enthousiast en ze steekt haar vinger in de lucht. 'Ik heb wel weer eens zin in zo'n lekkere Big Mac.' Ze likt met haar tong langs haar lippen. 'Sorry, ik kan niet', zegt Eveline, 'mijn oma is jarig!' 'Je oma? Die was vorige keer dat we naar de Mac gingen ook al jarig', zegt Marloes en ze trekt haar wenkbrauwen op. Snel zegt Eveline: 'Nu mijn andere oma. Sorry meiden. Jullie veel plezier. Tot gauw!' Zonder op antwoord te wachten pakt ze haar fiets en gaat er gauw vandoor. De anderen kijken haar na. 'Wacht ze niet op jou?' vraagt Sara aan Esther. Esther haalt haar schouders is. 'Ze doet de laatste tijd een

VERVOLGVERHAAL

'Wat ben jij ineens meegaand met die refo's. Zit je er aan te denken om er zelf één te worden?'

beetje raar. Zo afstandelijk. Dat ben ik helemaal niet van haar gewend. Zou er iets zijn?' 'Ja, net toen we het over die refo's hadden deed ze ook al zo raar. Normaal zou ze gelijk haar mening geven over hoe suf die lui zijn en nu leek ze het bijna voor ze op te nemen.' 'Ja, dat viel mij ook op inderdaad', knikt Esther. 'Waarom vraag je het haar niet gewoon?' vraagt Sara. 'Ik weet het niet. Steeds als ik me voorneem om het te vragen, krabbel ik op het laatste moment terug. Ik ben misschien gewoon bang dat het iets ergs is of zo. 'Geloof je dat haar oma echt jarig is?' vraagt Marloes. 'Ik weet het niet. Eerlijk gezegd leek het erop of ze stond te liegen.' 'Ik denk dat ze gewoon een geheime liefde heeft waar ze ons niet over wil vertellen', grijnst Sara, 'misschien wel zo'n knappe refo.' 'Nee joh', zegt Esther, 'dan had ze het me heus wel verteld.' 'Nou, misschien is-ie wel zo knap dat ze hem voor zichzelf wil houden. Ik kan het me alleen niet voorstellen. Die jongens zien er bijna allemaal uit, alsof ze nog in de oertijd leven.' Marloes ligt helemaal in een deuk. Esther daarentegen kijkt bezorgd.

Sara haalt haar schouders op. 'Het zal wel, wij gaan in ieder geval de Mac onveilig maken. Zullen we om acht uur afspreken op de hoek van de Margrietstraat?' 'Is goed', zegt Marloes. 'Ik ga er nu gauw vandoor, want ik moet even een boodschap doen voor mijn moeder.' 'Ik ga ook', zegt Sara, 'mijn tante is op bezoek. Ze heeft net een baby gekregen. Nu kan ik er lekker even mee kroelen.' Ze pakken hun fietsen en samen rijden

ze weg. Esther woont aan de andere kant van de stad. 'Tot vanavond!' roept zij hen nog na.

Heel de weg naar huis piekert Esther over Eveline. De één na de andere gedachte spookt door haar hoofd: Waarom fietste ze zo snel weg? Wat zou er zijn? Is het iets ergs? Zal ik bij haar langsrijden? Of zal ik haar gewoon appen? Ze zit zo in gedachten dat ze niet eens doorheeft dat Hans naast haar komt fietsen. 'Boe!' roept hij heel hard. Esther kijkt verschikt opzij. 'Zo-oh, waar zat jij met je gedachten joh!' lacht hij. 'Dat gaat je niks aan', zegt Esther geïrriteerd. Ze heeft hem vanaf het eerste schooljaar al niet gemogen. Hij vind zichzelf heel wat. Daar houd Esther helemaal niet van. 'Iedereen moet gewoon zijn billen afvegen, of hij nou de koning is of een zwerver', zegt haar moeder altijd als mensen zich zo uit de hoogte gedragen. 'Ik weet al waar jij aan dacht!' grijnst hij. Esther kijkt hem aan. 'O ja?' 'Aan mij natuurlijk! Aan mijn knappe verschijning.' 'Mocht je willen! Laat me gewoon met rust.' Hans steekt zijn tong uit. 'Wat jij wilt, prinses.' Hij blaast haar een kusje toe en fietst er vandoor. Esther schudt met haar hoofd. Raar joch.

Eveline zit aan haar bureau en staart naar de muur. Ze schikt op van haar mobiel. Een app van Esther. *Jammer dat je niet meekunt vanavond. Nu moet ik weer zonder jou.* Eveline zucht. Kon ze maar eerlijk zijn tegen Esther. Ze heeft nog nooit een geheim voor haar gehad, maar ze durft het gewoon niet te vertellen. Ze

voelt een traan op haar wang. Wat is dit moeilijk, zeg! Wat zal Esther wel niet denken als ze het hoort?. Ze probeert zo gewoon mogelijk te reageren. *Ja jammer. Ik moet perse mee van mijn ouders. Elk jaar weer dezelfde reden... 'Misschien is dit de laatste keer dat we haar verjaardag vieren'.* Algauw krijgt ze een appje terug van Esther. *Haha, ja dat zeggen mijn ouders ook altijd. Maar altijd als ik mijn oma zie denk ik: ze kan nog honderd jaar mee! :D Misschien kun je haar meenemen naar de Mac. Opgelost :P!* Was het maar zo simpel. Ja, zou kunnen. Maar dan moet heel mijn familie ook mee. Zoveel geld heb ik niet. Maar goed... Ik ga even douchen en omkleden, want we gaan zo al weg. X

Esthers handen trillen. Zal ze het nu op de vrouw af vragen of niet? Durft ze? Of krijgen ze dan enorme ruzie omdat Eveline denkt dat ze haar niet vertrouwt? Ze zucht diep en dan waagt ze het erop. *Wacht even! Ik wil je nog wat vragen. Ik wilde met je meefietsen, vanmiddag, maar je was zo snel weg! Waarom wachtte je niet op mij? Is er iets? Heb ik iets verkeerd gedaan? Verzenden, weg!*

Ze ziet dat Eveline het gelijk leest. Maar dan... is ze ineens offline! Na een uur heeft ze nog steeds niet gereageerd. Zie je wel, denkt Esther. Er is iets! Dat kan niet anders. Maar wat...?

WORDT VERVOLGD

Heerlijk hè, zo'n Big Mac?' zegt Marloes voordat ze nog een hap neemt. 'Toch jammer dat Eveline niet mee kon vanavond', vindt Esther, en ze neemt een slok van haar milkshake. 'Ja, inderdaad. Heb je nog gevraagd of ze echt naar haar oma moest?' vraagt Sara. Esther slaat haar ogen neer. 'Ja, ik heb het geprobeerd, maar toen ik het vroeg was ze ineens offline.' Marloes rolt met haar ogen. 'Zie je nou wel, ze liegt. Dat kan toch niet anders', zegt Sara meteen. 'Ja maar waarom?' 'Je moet straks gewoon langs haar huis fietsen, kijken of ze thuis is.' 'Is dat niet raar?' 'Hoezo? Je woont toch vlakbij. Dan is het toch niet raar.' Esther haalt haar schouders op. 'Nee, je hebt gelijk.' Marloes stoot Esther aan. 'Stop! Genoeg over Eveline. Ze had meegekund, maar ze kan niet. Dat is dan toch haar eigen schuld. Kunnen we het over iets anders hebben dan alleen maar over Eveline? Over die ene leuke jongen bijvoorbeeld die sinds kort bij ons in de klas zit.' Sara giechelt. Esther zegt niks. Ze baalt nog steeds van dat gesprek wat Eveline zo ruw afkapte. Maar de meiden hebben gelijk. Het is ook niet leuk om steeds maar over Eveline te zitten zeuren. Ze probeert zich erover heen te zetten. Voor even...

Zodra Esther op de fiets zit op weg naar huis, begint ze weer te twifelen. Moet ze nu echt langsfietsen bij Eveline? Stel dat ze inderdaad gewoon thuis is en ze ziet haar langsrijden? Wat moet ze dan wel niet denken? Toch is Esther benieuwd en Marloes en Sara gaan straks natuurlijk vragen of Esther thuis was. Dan is het toch een afgang als ze moet zeggen dat ze niet durfde. Esther zucht diep en vermaant zichzelf. Gewoon erlangs, dus!

Onderweg komt ze langs het verenigingsgebouw van een kerk. Er komt net een heleboel jeugd uit het gebouw. Wat een drukte, denkt Esther. De een is nog luidruchtiger dan de ander. Ze zijn zeker blij dat ze weer klaar zijn met die onzin. Ze probeert er verder niet op te letten, maar dan ziet ze ineens een bekende tussen al die jongens en meiden. Eveline! En een jongen heeft zijn arm om haar heen geslagen! Verbouwereerd fietst Esther verder. Eveline is dus helemaal niet bij haar oma! Waarom zegt ze dat niet gewoon? Boos fietst ze naar huis. Eenmaal thuis kijkt ze op haar telefoon. Een appje van Marloes en één van Sara. Allebei vragen ze of ze Eveline heeft 'betrap't. Ze heeft helemaal geen zin om te reageren. Ze zet haar telefoon uit en smijt hem op de keukentafel. Boos gaat ze naar boven.

'Wow, dat was echt weer boeiend! Echt leerzaam,' zegt Eveline als ze het verenigingsgebouw uitloopt. Ze hebben net een jongerenavond gehad over het geloof van Abraham. Ze praten er buiten nog even over. 'Die dominee kan echt zo mooi vertellen. En ik maar denken dat dominees altijd super saai waren. Volgende week gaat het toch over Izak? Wie is dat?' Dennis, die naast haar staat, legt uit dat dat de

VERVOLGVERHAAL

#2

zoon is van Abraham. Ineens voelt ze een arm om haar heen. Ze merkt dat ze er helemaal warm van wordt. Ze is zo verliefd. Jammer dat haar vriendinnen het niet zullen begrijpen dat ze met iemand van de kerk verkering heeft. In hun ogen zijn al die jongens ouderwets en saai. Eerlijk gezegd dacht ze dat eerst ook, totdat ze Thomas ontmoette. Ze glimlacht in zichzelf. Misschien zou Esther het wel begrijpen. Ze moet het toch een keer vertellen. 'Eveline! Joehoe!' Ze schrikt op uit haar gedachten. 'Zo, waar zat jij met je gedachten?' zegt Thomas. 'Ik vroeg of je nog even met mij naar huis gaat. Kunnen we nog even over deze avond napraten. Je zult vast veel vragen hebben.' 'Heel graag', glimlacht Eveline. Thomas praat nog even over zijn werk met de andere jongens. Eveline kijkt om zich heen. Ze schrikt! Ziet ze daar Esther fietsen? Zou ze haar gezien hebben? Ze besluit om Esther straks te appen met de vraag of ze morgen zin heeft om te gaan winkelen. Dat is zo lang geleden. En dan komt ze er misschien achter of Esther haar heeft gezien.

De volgende ochtend ziet Esther dat ze een appje van Eveline heeft ontvangen. Hey Es, zin om te winkelen morgen? Ze ziet dat het appje gisterenavond al gestuurd is. Haar boosheid is gelukkig weer een beetje gezakt, ook al begrijpt ze het nog steeds niet. Ze besluit om te gaan winkelen met Eveline, dan kan ze gelijk vragen hoe de verjaardag van d'r oma was. Prima! Gezellig! Zal ik jou rond twee uur op komen halen? Al snel krijgt ze een bericht terug. Leuk! Tot vanmiddag! De hele ochtend blijft Esther piekeren over Eveline. Wat als ze nou vanmiddag weer niet eerlijk is? Moet ze dan zeggen dat ze haar heeft gezien? Ze besluit haar kamer op te gaan ruimen, dat leidt

tenminste een beetje af. Veel te snel naar haar zin is het tijd om naar Eveline te gaan. Met lood in haar schoenen fietst ze richting Evelines huis.

Eveline kijkt naar de klok in de keuken. Vijf voor twee. Ze besluit buiten op Esther te wachten. Stel je voor dat ze binnenkomt en vraagt hoe het bij haar oma was. Wat moet haar moeder dan wel niet denken? Haar moeder denkt dat haar vriendinnen het allang weten. Haar ouders accepteren het gelukkig, dat ze nu naar de kerk gaat. Ook al moeten ze er wel aan wennen. Ze vind het echt verschrikkelijk om steeds te moeten liegen tegen haar vriendinnen, maar ze durft de waarheid gewoon niet te vertellen. Ze denkt aan al die keren dat haar vriendinnen die refo's belachelijk maakten. Ze heeft spijt dat ze hier ook altijd aan mee heeft gedaan. Moet ze nu dan domweg zeggen dat ze met zo iemand verkering heeft? Nee, dat kan echt niet! Ze zullen haar vierkant uitlachen. Snel pakt ze haar fiets en loopt met haar fiets aan de hand naar de hoek van de straat. Al gauw komt Esther eraan. 'Hoi Es. Leuk dat je er bent. Laten we snel gaan!' Eveline is blij dat Esther niet bij haar binnen is geweest. Veel te gevaarlijk.

Esther merkt dat ze gespannen is als ze samen naar de stad fietsen. Ze moet het weten. 'Hoe was het bij je oma?' Ze merkt dat haar stem een beetje trilt. Zonder na te denken reageert Eveline: 'Super saai joh. Ik was blij toen we weer naar huis gingen.' Esther snapt er niks van. Het klinkt overtuigd. Of heeft ze dit antwoord al van te voren bedacht voor het geval dat...? Zou ze dan toch eerst bij haar oma geweest en toen misschien naar... 'Hoe laat was je weer thuis dan?' 'Rond half

tien.' 'Dat is vroeg. Heb je daarna nog wat gedaan?' 'Ja, mijn oma was moe. Ik twijfelde om nog naar de Mac te komen, maar ik dacht dat jullie er misschien niet meer zouden zijn. Dus ik ben maar op mijn kamer een film gaan kijken.' Zie je, van haar verhaal klopt niks. Esther merkt dat ze boos wordt, maar probeert het niet te laten merken. 'En jullie? Was het leuk bij de Mac?' 'Ja best hoor', zegt Esther een beetje afwezig. 'Zullen we eerst even wat lekkers halen bij de snackbar?'

vraagt Eveline. 'Nee joh, gister heb ik ook al een Big Mac op. Straks word ik veel te dik.' 'Dan neem je toch wat gezonds?' 'Oké, ik heb eigenlijk ook best wel trek.' Als Esther eerlijk is, heeft ze eigenlijk helemaal geen zin meer in deze middag. Eveline zit gewoon een heel onzinverhaal op te hangen...

Als Eveline en Esther hun bestelling hebben gedaan, gaan ze aan een tafeltje dichtbij het raam zitten. Esther

doet haar jas uit en legt haar telefoon op tafel. De sfeer is gespannen. Als de man roept dat hun bestelling klaar is, gaat ze het halen. Dat ziet Eveline Esthers telefoon oplichten. Ze wil niet kijken, maar toch doet ze het. Een app van Sara. En heb je Eveline betrap't? Was ze thuis? Zit ze echt alles bij elkaar te liegen zoals we denken? Het is alsof de grond onder haar wegzakt. Ze voelt zich zo verraden. Tranen springen in haar ogen. 'Wat is er?' vraagt Esther verschikt, als ze terug komt. Woedend staat Eveline op. 'Wat er is!? Dit is er!' schreeuwt ze. Ze laat Esthers telefoon zien. Van schrik laat Esther alles uit haar handen vallen...

'Als Esther eerlijk is, heeft ze eigenlijk helemaal geen zin meer in deze middag'

WORDT VERVOLGD

Esther kijkt naar de troep op de grond. Eveline loopt woedend naar buiten. Esthers blik gaat van Eveline naar de troep op de grond en weer terug naar Eveline. Dan ziet ze in haar ooghoeken de man die achter de toonbank staat. Geërgd kijkt hij haar richting op. 'Sorry meneer', mompelt ze en loopt snel achter Eveline aan. 'Eveline wacht! Ik kan het uitleggen.' Wild draait Eveline zich om. Tranen lopen over haar wangen. 'Laat maar, er valt niks uit te leggen. Ik dacht dat je mijn beste vriendin was, maar je zit mij gewoon achter mijn rug om belachelijk te maken! Ik word uitgemaakt voor leugenaar! Hoezo kan ik niet bij mij oma geweest zijn?' Ze doet haar handen in haar zij. 'Omdat je daar ook niet was!' Het is eruit voordat Esther er erg in heeft. 'Hoe... Hoe bedoel je?' stamelt Eveline. Ze probeert zo rustig mogelijk te antwoorden. 'Ik heb je gezien, Eveline. Je was niet bij je oma. Ik zag je met een jongen bij het gebouw van een kerk.' Eveline schrikt. Esther heeft haar dus toch gezien. Ze slaat haar handen voor haar ogen en begint nog harder te huilen. 'Kom', wijst Esther, 'we gaan daar in de verte even op een bankje zitten. Weg van hier voordat die man van de snackbar achter ons aankomt.' Een klein lachje verschijnt op Evelines gezicht.

Als ze op het bankje zitten zucht Eveline een keer diep en zegt: 'Je hebt gelijk. Ik heb een vriend. Hij heet Thomas en hij is achttien jaar. We hebben nu ongeveer twee maanden verkering en...' 'Twee maanden al?' onderbreekt Esther haar. 'Sjonge, ik had niet gedacht dat het al zo lang was. En twee maanden lang houd je dit dus al voor mij achter?' Eveline slaat haar ogen neer. 'Sorry, ik durfde het gewoon niet te zeggen. Weet je hoe jullie altijd die refo's belachelijk maken, die voorbij onze school fietsen? Ik heb echt wel een paar keer op het punt gestaan om het te zeggen, maar het lukte gewoon niet.' Esther is er even stil van. 'Misschien snap ik het ook wel. Als ik in jouw schoenen had gestaan, had ik het misschien ook niet gezegd. Maar mij had je het toch wel kunnen vertellen?' 'Ja, dat denk ik ook wel, maar toch... Ik vond het moeilijk.' Even is het stil. Dan vraagt Eveline aan Esther of ze alsebleeft nog niks tegen de andere meiden wil zeggen. Esther belooft niks te zeggen. Ze slaat een arm om Eveline heen. 'Het spijt me echt van dat appje. Het was gewoon zo duidelijk dat je aan het liegen was. Dat deed mij pijn. Daar heb ik het met Sara en Marloes over gehad.' 'Laten we dat appje maar snel vergeten. Het is al goed.' Opgelucht leunt Esther achterover. 'Ik moet wel even aan het idee wennen hoor, dat je nu een vriend hebt. Waar ken je hem eigenlijk van? En wat doen jullie op zo'n vrijdagavond daar? Wat vinden je ouders ervan? Of weten die het ook niet?' Eveline doet voor de grap haar vingers in haar oren. 'Wat een vragen, joh.' 'Ja tuurlijk, nu wil ik alles weten ook', lacht Esther. Dan vertelt Eveline in geuren en kleuren wat ze de afgelopen maanden allemaal heeft beleefd. Dat ze hem van de bibliotheek kent en dat ze met elkaar in gesprek kwamen over een boek. Dat ze dol

VERVOLGVERHAAL

‘En twee maanden lang houd je dit dus al voor mij achter?’

op hem is. Al vanaf het moment dat ze hem zag. En dat toen hij haar verkering vroeg ze nog helemaal niet wist dat hij christelijk was. Ze kreeg een vermoeden toen ze een post van hem zag op Instagram met een bepaalde Bijbeltekst. Maar ze wilde het ook niet voor zoiets gelijk uitmaken. Ze vertelt ook dat ze nu ongeveer een maand met hem mee naar de kerk gaat en hoe fijn ze het daar vind.

‘Dus je gaat nu elke zondag naar de kerk?’ Eveline knikt. ‘Echt spannend de eerste keer, joh. Die orgelmuziek, al die vreemde mensen met die grote hoeden, de preek waar ik echt niet veel van begreep. Ik keek mijn ogen uit. Maar de mensen waren allemaal zo vriendelijk. Ik voelde me eigenlijk gelijk thuis. Heel gek. Net of ik er altijd al hoorde. Thomas’ moeder zegt dat dat een stukje leiding van God is. Dat God in mijn leven werkt. Ik weet niet wat dat allemaal betekent, maar ik ben wel van plan mij erin te verdiepen. Aan het begin ging ik alleen ’s avonds mee, maar al gauw wilde ik ook gewoon ’s ochtend mee. Ik kan het niet uitleggen. Iets trekt me daarheen. En als ik daar zit, voel ik me zo dankbaar met Thomas naast me. Ik ben nu ook veel aan het lezen uit de Bijbel en de kinderbijbel. Thomas’ moeder heeft een paar boeken voor me opgezocht die ik, denkt ze, wel begrijp. Gek hè? Dat dit allemaal uit mijn mond komt?’ Ze glimlacht.

‘En wat vinden je ouders ervan?’ ‘Ze laten mij er wel vrij is, daar ben ik wel blij mee.’ Esther is er even stil van. Maar dan ineens: ‘Heb je een foto van hem?’ Enthousiast pakt Eveline haar mobiel en laat een foto zien. ‘Wow hij ziet er heel anders uit dan dat ik dacht. Niet ouderwets

of zo. Hij is... best wel knap.’ Eveline lacht. ‘Tuurlijk is ie knap!’ ‘Mag ik nog eens kijken?’ ‘Kanjier hè?’ zegt Eveline trots.

De rest van de middag bestookt Esther Eveline met nog duizend en één vragen. Eveline probeert ze allemaal zo goed en duidelijk mogelijk te beantwoorden. Ze wil niet meer liegen tegen Esther. Nooit meer. God wil ook niet dat ze liegt. Dat heeft ze afgelopen zondag nog gehoord. Welk gebod is dat ook alweer? Ze weet het even niet. Ze is in ieder geval blij dat ze nu eerlijk kan zijn. Nu Marloes en Sara nog...! Ze heeft ook gehoord dat als ze erom vraagt, God met haar mee zal gaan. Zal Hij dat echt doen? Ze hoopt van wel, want ze ziet er als een berg tegenop.

‘Wat ga je nou naar Sara terugappen?’ vraagt Eveline als ze een winkel uitlopen. Esther denkt even na en zegt dan ineens: ‘Ik weet het! We kunnen vrijdagavond weer naar de Mac gaan en dan neem jij Thomas mee. Dan app ik dat ik weet waarom jij gelogen hebt, dat je een goede reden had en dat je het vrijdag uit gaat leggen.’ Esther zucht benauwd. ‘Moet dat?’ ‘Ja wanneer dan? Je moet het toch een keer vertellen. Thomas ziet er harstikke leuk uit, daar kan je echt wel mee aankomen hoor!’ Niet helemaal overtuigd geeft Eveline toe. ‘Maar vrijdags kunnen wij niet hè’, zegt ze met een glimlach. ‘Oké, dan spreken we donderdag af. Goed?’ ‘Oké!’

Sara en Marloes zijn verschrikkelijk nieuwsgierig en ze kunnen bijna niet wachten tot donderdag. Maar het moet van Esther en Eveline. Eveline is dankbaar dat Esther het inderdaad geheim houdt, zoals ze heeft beloofd. Ze ziet nog steeds best wel op tegen donderdag.

Thomas heeft er wel zin in. Hij heeft natuurlijk al zoveel over de meiden gehoord.

Eindelijk is het donderdag. Daar fietst ze dan, samen met Thomas. Heel de weg voelt ze haar hart kloppen. ‘Vind je het spannend?’ vraagt Thomas. ‘Best wel.’ ‘Waar ben je nou bang voor?’ Eveline haalt haar schouders op. ‘Ik weet het niet zo goed.’ ‘Heb je voor deze avond gebeden?’ Eveline knikt. ‘Maar het lukte niet zo goed.’ ‘God weet dat je je best deed. Hij ziet je hart.’

Als ze bij de Mac zijn aangekomen, zetten ze hun fietsen tegen de muur. Thomas pakt Evelines handen vast en kijkt haar aan. ‘Niet bang zijn. God is bij ons. Als Hij met je meegaat, kan er niks misgaan. Misschien zullen je vriendinnen in het begin raar opkijken en het vreemd vinden, maar dat vond jijzelf ook toen je

hoorde dat ik naar de kerk ging.’ Eveline knikt. Ze weet niet wat ze moet zeggen. Ze voelt nog steeds haar hart in haar keel kloppen. ‘Ik ben het gewend dat mensen vooroordelen hebben’, gaat Thomas verder, ‘dat zullen ze altijd blijven hebben. Zet je erover heen. Het is jouw leven, jouw keus.’ Thomas slaat zijn armen om haar heen. ‘Ik weet het wel’, zegt Eveline zacht. ‘Ik vind het gewoon nog allemaal zo moeilijk.’ ‘Tuurlijk is het moeilijk. Maar dat is niet over door net te doen of het er niet is.’ Eveline glimlacht. ‘Wat ben je toch knap en wijs.’ Ze geeft Thomas een kus. ‘Kom we gaan naar binnen.’ Ze pakt Thomas’ hand en dan stappen ze de Mac binnen, opzoek naar de meiden...

‘We kunnen vrijdagavond weer naar de Mac gaan en dan neem jij Thomas mee’

WORDT VERVOLGD

De meiden zitten die donderdagavond vol spanning te wachten op Eveline. Aan een tafeltje verderop zitten wat jongens en meiden van de 'refoschool'. 'Kijk daar dan zitten', zegt Sara. 'Mogen ze wel met hun handen eten? Moet dat niet netjes met mes en vork?' Marloes en Esther kijken nu ook. 'Zullen ze vanavond nou ook voor twaalf uur thuis moeten zijn?' lacht Marloes. 'Dat zal vast wel. Ze moeten natuurlijk eerst nog hun handjes vouwen en heel de Bijbel lezen voordat ze gaan slapen, dus op tijd naar huis.' Esther zegt niks. Ze lacht alleen maar een beetje mee. Wat als ze straks ook zo doen? Als Thomas en Eveline de Mac binnenstappen, kijkt Eveline gelijk of ze haar vriendinnen ziet. Dan ziet ze ineens drie armen omhoog gaan achter in de hoek. Sara, Marloes en Esther zwaaien enthousiast. Als ze naar het tafeltje toelopen gaan er weer allerlei gedachten door Evelines hoofd. Wat zouden ze van hem vinden? Zou het klikken? En wat als ze horen dat...? Ook zegt ze snel nog even in zichzelf: Heere God, wilt U met mij meegaan? Ze voelt dat Thomas in haar hand knijpt. Dat geeft moed. Wat is ze toch blij met hem. Ze wil hem nooit meer kwijt. Ze ziet dat Sara Marloes aanstoot en zegt: 'Zie je nou wel. Ze heeft een vriend.' Esther kijkt heel gespannen. Een jongen, die aan het 'refotafeltje' zit, roept ineens: 'Hé, Thomas en Eveline! Jullie ook hier?!' Verbaasd kijken Marloes en Sara naar Eveline. 'Ken jij hen?'

'Ja sinds kort, nou eh...', zegt Eveline gespannen, 'eh, dit is Thomas.' Thomas geeft netjes iedereen een hand. 'Nou, ik ben dus Thomas, de vriend van Eveline. Ik heb al veel over jullie gehoord.' Esther schuift op zodat Eveline en Thomas erbij kunnen zitten. Eveline kijkt naar Esther, maar zegt niks. Ze voelt zich ongemakkelijk. Dan ineens zegt Sara: 'Dus jij bent die oma waar ze elke vrijdagavond naartoe gaat?' Iedereen lacht en het ijs is gebroken. Thomas kaatst de bal gelijk terug: 'Dus jij bent die meid die altijd het hoogste woord heeft.' Nu lacht iedereen nog harder. 'Ik mag jou wel', zegt Sara. Eveline kijkt Sara aan en zegt: 'Dus ja Sara, je had gelijk, ik heb een vriend. Dan kijkt ze ook naar Marloes. 'Sorry dat ik tegen jullie gelogen heb.' 'Waarom heb je het niet gewoon verteld?' vraagt Marloes. 'Het is toch niet zo raar dat je een vriend hebt?' Eveline raapt al haar moed bij elkaar. Dit is het moment om eerlijk te zijn. God wilt U mij helpen? zucht ze vanbinnen. 'De reden dat ik het niet gelijk aan jullie verteld heb, is omdat Thomas christelijk is.'

Sara en Marloes weten even niet wat ze moeten zeggen. Dan zegt Marloes: 'Daarom deed je zo raar toen wij die refo's belachelijk maakte pas?' Gelijk kijkt ze verschikt naar Thomas. 'Oeps sorry, nu mag ik zeker ook geen refo meer zeggen?' Thomas lacht. 'Nou als je er wat negatiefs mee bedoeld is het niet zo leuk, nee.' 'Maar je ziet

VERVOLGVERHAAL

#4

er helemaal niet ouderwets uit', zegt Sara. Thomas gooit zijn handen verontwaardigd in de lucht. 'Waarom denken jullie dat wij er allemaal ouderwets uitzien?'

Vinden jullie hen er ouderwets uitzien dan?' Hij wijst naar het andere tafeltje. 'Eerlijk gezegd niet', geeft Sara toe. 'Wij kunnen ook gewoon hippe kleding betalen, hoor!' zegt Thomas. Iedereen moet lachen. 'Klopt het dat jullie op zondag niks mogen?' vraagt Sara. Thomas denkt even na. 'Niks is wel een erg groot woord. Wij gaan zondag met z'n allen naar

de kerk en uit de kerk drinken we met het gezin koffie met wat lekkers erbij. Mijn moeder kan echt de lekkerste taarten bakken.' Hij wrijft even over zijn buik. 'Het is altijd heel gezellig. We praten nog wat over de preek of hoe groot de hoed van de vrouw van de burgemeester nu weer was.' Evelines vriendinnen lachen. Esther knipoogt even na Eveline. Thomas vertelt uitgebreid wat ze allemaal nog meer op zondag doen en hoe dankbaar hij is dat er één dag in de week is waarop hij niet hoeft te werken of huiswerk hoeft te maken. Ook vertelt hij over de koffiegroep waar ze elke zondagavond

heen gaan. 'Een koffiegroep. Wat is dat?' vraagt Marloes verbaasd. 'Nou, een groep vrienden waar je uit de kerk mee koffie drinkt.' 'Ja super gezellig', zegt Eveline enthousiast. 'Met hoeveel zijn jullie dan op zo'n avond?' vraagt Esther. 'Dat is heel verschillend. Meestal zo rond de twintig. Twintig?' zegt Sara verbaasd. 'Zoveel?' Eveline en Thomas moeten lachen. 'Ja', zegt Eveline, 'ik heb er in één klap een heleboel vrienden bij.' 'Mogen jullie ook geen televisie kijken op zondag?' 'Wij hebben geen televisie.' Sara rolt bijna van verbazing van haar stoel. 'Geen televisie?' 'Nee, als ik wat wil kijken, kijk ik even met mijn mobiel. Geen probleem.'

Eveline schiet ineens in de lach en vertelt: 'De eerste keer dat ik bij Thomas thuiskwam vroeg ik of de televisie kapot was, want ik zag hem nergens staan. Ik was dus net zo verbaasd als jij, Sara.' De meiden lachen. 'En ga jij dan mee naar de kerk op zondag?' vraagt Marloes. Eveline knikt. 'Ja, ik vind het echt heel fijn om mee te gaan. Aan het begin was het wel wennen natuurlijk. Maar eigenlijk wende het snel.' 'Maar moet je dan ook een rok aan en zo? En een grote hoed op?' 'Als je zegt 'moeten' klinkt dat gelijk weer zo streng', lacht Eveline. 'Maar inderdaad, ik doe een rok aan. Dat heeft iedereen. En nee ik heb niet zo'n grote hoed op als de vrouw van de burgemeester. Gewoon een petje.' 'Ja maar als iedereen het doet hoeft jij het toch niet ook te doen? Mag je niet met een broek aan komen? Wordt je er dan uitgezet?' Ik heb weleens van mijn tante gehoord dat als je in sommige kerken bijvoorbeeld zonder hoed komt, dat je er dan niet in mag. Geld dat voor een broek ook?' 'Nee joh. Je wordt er heus niet uitgezet. Ik vind het gewoon netjes en gepast om een rok aan te doen.' Thomas heeft het allemaal lachend aangehoord. Opeens zegt hij: 'Zal ik jullie eens van jullie vooroordelen afhelpen?' De meiden kijken hem verbaasd aan. Thomas steekt zijn hand op naar het andere tafeltje. 'Hé jongens, komen jullie bij ons zitten?' Sara, Esther en Marloes kijken elkaar verschrikt aan. Ze hebben ineens niks meer te zeggen. 'Tuurlijk, gezellig!' zegt er één. Ze staan allemaal op en komen bij hen aan tafel zitten.

Aan het einde van de avond zegt Sara: 'Sjonge zeg, ik heb in tijden niet meer zo gelachen.' 'Helemaal mee eens. Wat zijn jullie een stel

mafkezen bij elkaar!' zegt Marloes. 'Ik beloof hierbij dat ik nooit meer een vooroordeel over jullie zal hebben.' 'Ik ook niet', zeggen Sara en Esther in koor. 'Voortaan als jullie voorbij onze school fietsen gaan we naar jullie zwaaien!'

Als Thomas en Eveline die avond samen naar huis fietsen zegt Eveline: 'God is er echt voor mij, hè? Hij was bij me deze avond. Ik voelde het.' 'Echt waar? Daar ben ik zo blij om.' 'Ja, er viel echt een pak van mijn hart. Ik voelde een soort kracht om alles te vertellen. En dat mijn vriendinnen zeiden dat ze mij accepteren zoals ik ben en dat het niet uitmaakt wat ik doe dat vind ik helemaal wonderlijk. En wie had gedacht dat ze zoveel lol met onze vrienden zouden hebben?' 'Hij is ook een God van wonderen, alleen mensen zien het niet.' 'Een God van wonderen', zegt Eveline nadenkend. 'Dus als ik niet gebeden had,

was deze avond heel anders verlopen?' Thomas glimlacht. 'Je wordt al een echte theoloog.' Nu glimlacht Eveline ook. 'Ik weet niet of je dat zo kunt zien. Wat ik wel weet is dat Gods weg altijd de beste is. Dat Hij doet wat voor ons het beste is en dat we daarop mogen vertrouwen. God heeft jou naar mij toe geleid en daardoor jou naar de kerk geleid. Dat heeft Hij niet voor niks gedaan. Maar we zien niet altijd gelijk waarom. Er rolt een traan van dankbaarheid over Evelines wang. Ze kijkt naar boven naar de prachtige sterren en fluistert: 'Heere God, ik snap alles nog niet zo goed, maar ik weet dat U deze avond bij me was. Ik kan alleen maar zeggen: Dank U wel!'

'Sjonge zeg, ik heb in tijden niet meer zo gelachen'

EINDE